

ling; men da det har vist sig, at det vilde være unyttigt, kan det ikke falde mig ind at bidrage til at befordre Sagen videre. Jeg vil altsaa stemme imod dens Overgang til 3de Behandling, og jeg haaber, at der vil være et tilstrækkeligt Fleertal til at kunne sætte det igjennem.

Fallesen: Heller ikke jeg skal indlade mig paa Debatten om selve Theaterspørgsmaalet; det er kun et selve Theatret uvedkommende Punkt, hvorpaa jeg skal henlede Opmærksomheden. Det pleier at være en almindelig Regel, som Rigsdagen følger i sin Lovgivningsvirksomhed, at den ikke i Lovforslag om en eller anden Institution tillige aldeles i Forbigaaende vedtager temmelig indgribende Bestemmelser om en anden Institution, der ifølge sit hele Væsen og sin Natur er den første Institution uvedkommende. Denne Regel forekommer det mig, at Fleertallet ikke har fulgt, som det vil kunne sees af Uendringsforslagene til § 38, hvor der foreslaaes ligefremme Bestemmelser om Livrenteanstalten af 1842, en Institution, som ikke kan siges at staae i nogetsomhelst Forhold til Theatret og ikke engang henhører under det samme Ministerium. Det er efter min Opfattelse urigtigt, og jeg maa derfor stemme imod dette Uendringsforslag. Endnu mindre pleier man at vedtage saadanne Bestemmelser, naar ikke de paagjældende Myndigheder forud ere hørte; men det fremgaaer af den ærede Ordførers Udtalelser ved Behandlingen af Lovudkastet om almindelige Bestemmelser for Lovningslovene, at Anstaltens Bestyrelse, som bestaaer foruden af en Formand af 4 Medlemmer, hvoraf 2 Mathematikere — og paa disse Sidstes Virksomhed maa jeg navnlig lægge Vægt —, det fremgaaer af Ordføreren's Utringer, at Bestyrelsen, hvis man havde forelagt den Spørgsmaal om den foreslaaede Omordning, vistnok vilde have fremsat adskillige Betænkeligheder derved. Dette tyder altsaa paa, at man slet ikke har spurgt sig for hos Bestyrelsen. Man træffer altsaa Bestemmelser om en Anstalt af den Betydning, som Livrenteanstalten af 1842,

uden at den vedkommende Myndighed er spurgt; men at der er Noget at spørge om, skal jeg tillade mig eksempelvis at paavise. Jeg finder mig dog stærk foranlediget til at sige, at jeg ikke her staaer som Talsmand for en eller anden Embedsmand ved Livrenteanstalten af 1842. Jeg antager, at flere af Thingets Medlemmer vide, at jeg har en personlig Grund til med Opmærksomhed at følge denne Anstalts Virksomhed. Det vil være de Herrer bekendt, at der er Noget, man kalder frivillige, og Noget, man kalder pligtige Interessenter. Vor Regjering har overfor Udlandet med fuldkommen Ret meget bestemt hævdet Livrenteanstaltens privatrettlige Character. Nu er der en vis Plan, og ifølge denne Plan er der indtraadt en heel Deel frivillige Interessenter i Anstalten. Det er aabenbart, at man ikke vil kunne forandre Planen for disse Medlemmer; man kan afslutte for dem, lade dem blive under den nu bestaaende Plan og saadanne en anden Gruppe, men man kan ikke lade nye Medlemmer træde ind, idet man samtidig forandrer Planen; thi derved vilde man gribe ind i det reent privatrettlige Contractforhold mellem Livrenteanstalten og disse Interessenter. Vi have allerede her en, som det forekommer mig, betydelig Banffelighed, naar her er Tale om at danne en heel ny Gruppe af Interessenter. Man foreslaaer blandt Andet, at i Fremtiden kunne Livrenterne være højere end 1000 Rd. Det er ikke ganske tydeligt, om, hvad her staaer, alene skal gjælde for Theatrets Personale, om dette alene skal være privilegeret til at kunne skrive sig for højere Livrenter, eller om Tilladelsen skal være almindelig. Det er ikke klart, men i det Tilfælde, at Tilladelsen skal være almindelig, kan en saadan Anstalt have meget gyldige Grunde til at ansætte et vist Maximum for Livrenten. Heller ikke er det uden Betydning, at Livrenterne ere delelige med 5, idet hvad der nu er en siebliffelig løst Opgave, bliver til et heelt Regnestykke, naar Livrenten ikke er deelig med 5. De see, at her er Talen om Bestemmelser, der ikke i allerminste Maade vedkomme det kongelige Theater, men de skulle